

Yeni İnsan Yayınevi
Edebiyat Serisi

Kemal Yılmaz

1965 yılında İstanbul'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini İstanbul'da, yüksek öğrenimini Hacettepe Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Halk Bilimi Ana Bilim Dalında tamamladı. Çeşitli dergilerde gezi ve kültür konularında yazıları yayımlandı. Bir kız babası olan Yılmaz'ın, *Fidanların Büyütülmediği Mevsim* ile İtalyancaya çevrilen *İstanbullu Elefteria* adlı iki romanı daha bulunmaktadır.

**BEN BİR YALAN
UYDURDUM**

Kemal Yılmaz

Yeni İnsan Yayınevi-251
Edebiyat Serisi-50
Ben Bir Yalan Uydurdum
Kemal Yılmaz
I. Baskı, İstanbul, Ekim 2020
ISBN: 978-605-7764-25-6
Genel Yayın Yönetmeni: Aytaç Timur
Editör: Gonca Başel Yalçın
Kapak Tasarım: İrem Derya
Dizgi: İrem Derya
Sertifika No: 12186

©Tohum Yayıncılık Turizm Reklam ve Sağlık Hizm. San. Tic. Ltd. Şti. 2020
İçerenköy Mah. Değirmenyolu Sokak Kutay İş Merkezi B Blok
No:18 Kat:2 Büro:6 Ataşehir/İstanbul
Tel: (0 216) 489 84 08

Tüm hakları saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın, tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, hiçbir yolla çoğaltılamaz.

www.yeniinsanyayinevi.com
yeniinsanyayinevi@gmail.com
newhumanpublisher@yahoo.com
[facebook/yeniinsanyayinevi](https://facebook.com/yeniinsanyayinevi)
[instagram/yeniinsanyayinevi](https://instagram.com/yeniinsanyayinevi)
twitter.com/yeniinsanyayinevi

Baskı: Pasifik Ofset Limited Şirketi
Cihangir Mh. Güvercin Cad. No:3 Bahar İş Merkezi A Blok K:2 Avcılar/İstanbul
Matbaa Sertifika No: 44451

BEN BİR YALAN UYDURDUM

Kemal Yılmaz

YENİİNSAN

Canım kızım Verda'ya...

*İnsanları kandırmak
kandırılmış olduklarına ikna etmekten kolaydır.*

Mark Twain

Gazeteci

Sabah saat çaldığında yine 6.30'u gösteriyordu. Haftanın ilk gününden işe hiç gitmemek isteğiyle yatağından doğruldu ve tekrar kendini geriye bırakarak sırt üstü uzandı. Hiç saat kurmasa ve sadece uyanıldığında, hattâ kendini iyi hissettiğinde gidilen bir işi olsaydı; çalar saat denen ve uykunun en güzel yerinde öten aleti hiç eve sokmasaydı, belki saatin sesiyle uyanamam diye ayarladığı cep telefonunu da devre dışı bırakırdı. Bir dakika kadar yatakta uykuyla mücadele ettikten sonra bu defa cep telefonunun alarmı çalmaya başladı, dağınık saçlarını kaşıyarak, yarı uykulu halde banyoya girdi, aynadaki bezgin suratına baktı lavaboya eğildi, yüzünü yıkadı, soğuk suyun etkisiyle kendine biraz olmuştu ama gözleri hâlâ ben kapanacağım diyordu. Tekrar lavaboya eğildi, yüz ifadesinin değişmesi için yüzüne dört, beş kere daha sertçe soğuk su attı ama yine de başaramadı. Herkes üç kere su atardı o da neden üç derdi çocukluğundan beri. Üç sayısını merak ederdi. Önemli bir sayıydı üç; mitolojik ve dini hikâyelerin, masalların üç sayısı ile dolu olduğunu gördüğünde bu defa, başka sayılar da var; mesela yediyle dokuz, herhalde insanlar yediye, dokuzu çok bulmuş, basit işlerde üç görevlendirilmiş diye düşünürdü her defasında.

Sabah biraz daha uyumak için tıraşını akşamdan olmuştu, üzerine giydikten sonra durağa ulaşması yaklaşık altı yedi dakika sürerdi, bu saatte asansörü fazla kullanan olmadığından, beklemesi de gerekmiyordu. Yataktan kalkıp giyinmesi ve otobüs durağına ulaşması tam yirmi üç dakikasını alırdı. Durakta birkaç dakika bekledikten sonra gelen otobüsle metroya kadar gidip araç değiş-

tirerek işine ulaşıyordu. Yıllardır her gün yapılan birbirinin tekrarı gün başlangıçları aslında milyonlarca kişi için pek de farklı sayılmazdı. Onunla beraber durağa yürüyen insanların yüzlerini ezberlemişti. Sokağın başına geldiğinde önünden geçen adam yağmur da yağsa, fırtına da olsa sigarasını yakmak için yavaşladığından, durağa ondan önce varırdı. Her gün aynı film tekrar ediyordu hayatında. Yıllar önce üniversiteyi kazandığında kurduğu hayallerin ucundan kıyısından geçmeyen bir yaşam sürdürmek zorunda mı kalmıştı yoksa bunu kendisi mi tercih etmişti? Bazen neden bu işi yapıyorum sorusunu sorardı kendine, ama her defasında, biraz daha sabret diye teselli ederek kendini, aynı filmin oyunculuğuna devam ederdi.

Basın Yayın Yüksek Okulu'nu kazandığında havalara uçmuştu. Öğrencilik yılları da pek fena sayılmazdı. Kendini haber peşinde koşan, karanlık olayların ardından giderek sansasyonel haberler yapan bir muhabir olarak düşünürdü. Savaş muhabirliğini de çok istemiş, hayalini kurmuştu. Nasılsa dünyanın her yerinde savaşlar oluyordu. Bir tanesine de kendisi giderdi. Şimdi yaptığıysa aklının ucuna dahi gelmeyen bir gazetecilikti. Tanıdıkları onun okuldaki halini, bölümünü kazanırken yaşadığı sevinci bildiklerinden, sevdiği işi yaptığını düşünürlerdi. Evet, isim olarak seviyordu gazeteciliği. Oysa aslında insanların anladığı, merak ettikleri bir macera olarak düşündükleri hızlı gazeteci denilen gazeteciliği seviyordu. Sevdiği işi gerekli şartlarda yaptığı zaman güzel olur diye düşünürdü her zaman. Yaptığının gazetecilik olduğuna asla inanmıyordu. Ama işe başlarken Şef'in ona ileride yavaş yavaş yükselirsin demesini hiç unutmamıştı.

Gazetede çalışmaya devam etmesinin nedeni de buydu. Eski ustalardan mesleğe başladıklarında yaptıkları işleri duyduğu zaman içi rahatlar, kendi kendine onların da çok sıkıntı çektiğini düşünür, sonunda usta gazeteciler olmalarına hayranlık duyardı. Ama onlar en azından gazetede çalışırken şu an yaptıkları işin en temel adımlarını atmışlardı. Onun gibi değillerdi. Gazetenin bir köşesinde her gün yayınlanan asparagas haberi yazıyordu. Yani yalan söylüyordu. Oysa gazetenin büyük harfler ve kalın puntolarla yazan isminin altında, incecik *Doğru haberin merkezi* ibaresi bulunuyordu. Ona da haftanın her günü ayrı bir yalan yazması için maaş ödeniyordu. Arada bir de Şef'in verdiği fotoğraf

çekme görevleri olurdu. Ama eğlence amaçlı hazırlanan köşesini okuyanların arasında inananlar da olduğu için yalan söylemek, insanları kandırmak hiç hoşuna gitmiyordu. Arada bir ailesini ziyarete gittiğinde yaptığı işi hiç söylemezdi. Özellikle babasının yalan konusundaki tutumu, küçüklüğünde verdiği öğütler aklına gelirdi. Her seferinde babası yalan söylememesi için telkinde bulunur, yazacağı haberi iyice araştırmasını, doğruluğundan emin olmasını ve insanları aldatacak, yanlış yönlendirebilecek, yalan bir haber yapmamasını söylerdi. Oysa o haftanın her günü bir yalan söylüyor, bu yalanı bir sürü insan okuyor, üstüne üstlük bazıları da hayrete düşürecek bir şekilde okuduğuna inanıp üstelik de savunuyordu. Kimi haftalarda yazdığı habere inananların sayısı tahminlerin de ötesine geçebiliyordu. Bir sene evvel dünyaca ünlü seksi bir sinema yıldızı hakkında, *"Bir medyumdan Kumanya'daki tatil beldelerinin birinde hayatının aşkını bulacağını öğrenen ünlü yıldız, şubat ayında ülkemize gelecek,"* haberini yaptıktan sonra deniz kıyısındaki turizm merkezlerinden birinde turizm patlaması yaşanmıştı. Hem de kışın ortasında. Haberi duyan, seksi yıldızın ne zaman geleceğini bile bilmeden otel rezervasyonu yaptırmış, gelen talep üzerine kışın kapalı olup sadece yazın çalışan oteller bile açılmış, tatil beldesi bir ay boyunca Kumanyalı bekar erkeklerin akınına uğramıştı. Bütün sokaklarda kendince şık giyinmiş genç, orta yaşlı hattâ yaşlı erkekler dolaşıyordu. Genç gazeteci şimdi bunlar gerçeği öğrenince gazeteyi basıp yağmalayacaklar diye düşünürken, tatil beldesini bir hayal uğruna doldurup seksi yıldızla bir ömür geçireceğini umarak boşu boşuna zaman ve para harcayanlar kısmet değilmiş diyerek geri dönmüşlerdi.

Bir hafta sonra da gazetenin telefonları kitlenmişti. Arayanlar, ünlü yıldızın Kumanya'da bulduğu hayatının aşkının kimliğini açıklanmalarını istiyorlardı.

Kumanyalıların büyük bölümü güzel bir yalan bulduklarında çabuk inanan, sonuna kadar da inanmaktan vazgeçmeyen insanlardı. Bazı yalanlar onlara yakın gelebiliyordu, bazıları kendi dünya görüşlerine yakın olduğundan herkesle beraber inanırlardı. Yalan ortaya çıktığındaysa kendilerinin de kandırılmış olacağı gerçeğiyle yüzleşmemek için yalanın yalan olmadığını savunmaya başlarlar, bu yolda akla gelmedik teoriler geliştirirlerdi. Aslında hiç var olmayan ve doğru olmadığı apaçık bir habere inananları